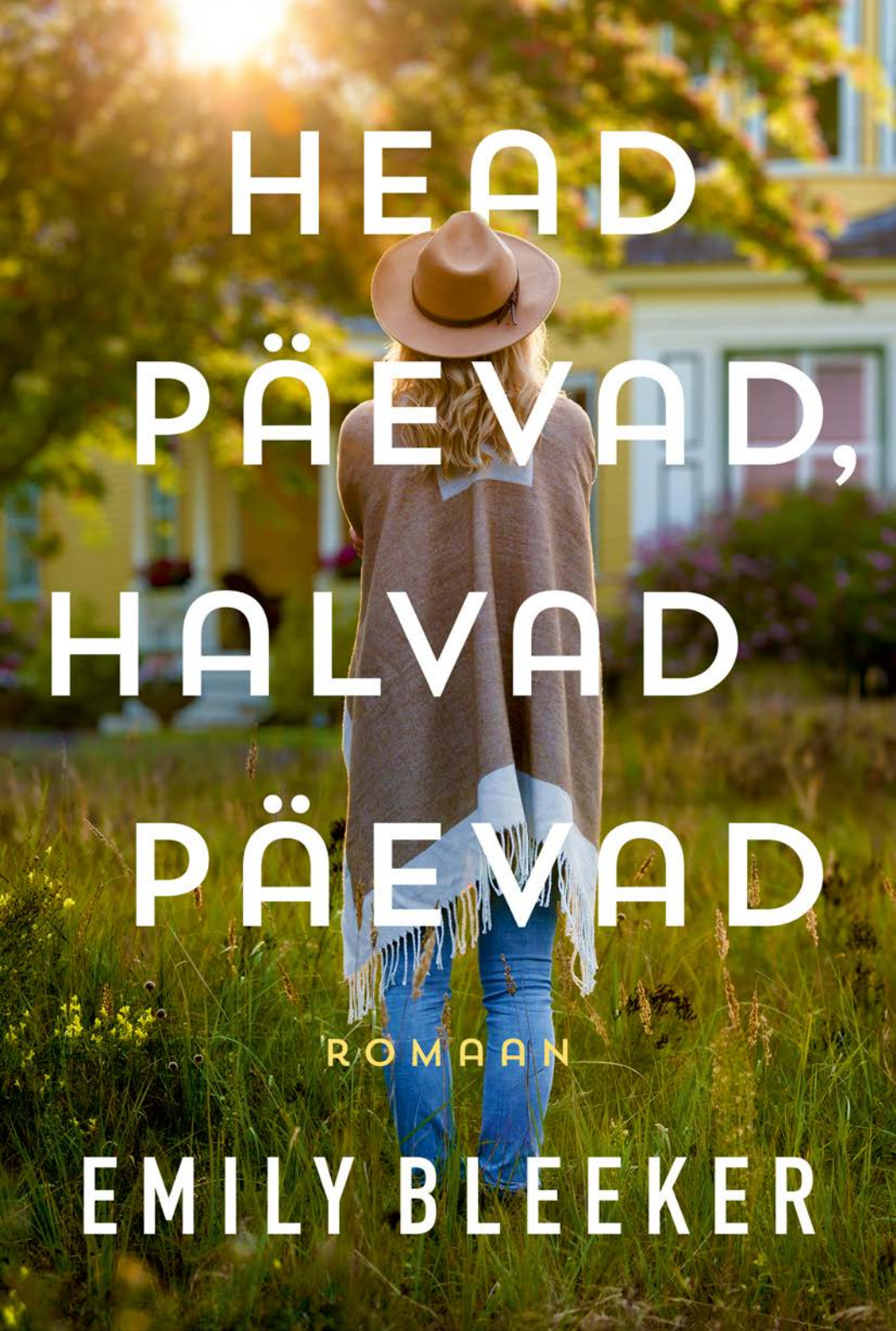
HEAD PÄEVAD, HALVAD PÄEVAD
ROMAAN
EMILY BLEEKER

Originaali tiitel:
Emily Bleeker
Good Days Bad Days
2025

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Kõik tegelased, paigad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või kirjeldatud ilukirjanduslikus võtmes. Igasugune sarnasus tegelike sündmuste, paikade ja elavate või surnud isikutega on juhuslik.

Tõlkinud Maarja Villandi-Reiljan
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Shasti O'Leary Soudant

Text copyright © 2025 by Emily Bleeker. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with AJA Anna Jarota Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2026.

E10476126
ISBN 978-9908-62-225-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

1. peatükk
CHARLIE

Tänapäev

TERVITUSI LAKE GENEVAST

Seinamaal on uus.

Muljetavaldav kolme meetri kõrgune pilt katab Main Streeti vahetus läheduses ühe hoone kogu seina. See näeb välja nagu vanaaegne postkaart mõnest eksootilisest troopilisest reisisihtkohast, mitte minu lapsepõlve väikesest Kesk-Lääne kuurortlinnast. Sealsamas kõrval on Starbucks. Ka see on uus.

Stiilne moodne seinamaal on kontrastiks vanale tervitussildile, millest ma pool miili tagasi mööda sõitsin. Mäletan seda lapsepõlvest – käsitsi nikerdatud pruunid kuldse kirjaga liistud mündi-taoliste ringide keskel, mis esindasid selliseid organisatsioone nagu Kiwanis, Lions ja vabamüürlaste loož. Toona oli see ametlik tervitus randa minevatele suvitajatele või talvereisijatele, kes otsisid suusatamiseks parimat võimalust, mida Kesk-Lääs pakkuda suudab.

Ma ei ole siin käinud alates sellest, kui lastekaitseamet mu viieteistaastasena vanematekodust ära viis. Muidugi näevad mõned linnaosad kummastavalt uued välja, aga vaade Broad Streetile pole muutunud. Järve katab pilvehall jää, mis tuletab mulle meelde, kuidas ma otse üle jää koolist koju meie aeda kõndisin.

Isegi siis, kui suvine rannameeleolu on asendunud talvise süngusega, on sellel kohal nostalgiline aura. Mõisad järve ääres, paadiklubi, kantriklubi, kuurordid ja spaad on kõik otsekui mälestus Chicago mõjukate perekondade kunagise suvituslinna õitseajast. Aastatega on sellest saanud mänguväljak, mis on ligipääsetav ka keskmisele inimesele. Pole ime, et puhkajatele siin meeldib.

Kui mind keskkooli teisel aastal kasuperesse pandi, siis arvasin, et tulen koju tagasi selleks ajaks, kui suvitajad saabuvad. Arvasin, et isa sõidab mulle järele ja ema istub auto eesistmel, Subaru uks avaneb ja me läheme koos tagasi majja järve ääres. Kui kodu on koristatud, saan duši all käia nagu tavalised lapsed, mitte ei pea seda salaja kooli riietusruumis tegema, ja siis võin panna riided oma riidekappi. Me istuksime elutoas diivanil ja vaataksime õhtuseid saateid, siis läheksime linna ja ma saaksin kulbitäie pistaatsiajäätist.

Aga isa ei tulnudki.

Mõnel külastuspäeval ma nägin teda, aga ema ma ei näinudki. Kui läksin kolledžisse, tegin valiku. Nimelt otsustasin, et ei tule enam iial siia, vähemalt mitte enne, kui ema saab ravi asjade patoloogilise kogumise vastu ja isa lõpetab probleemi eitamise. Aastakümneid tagasi kaotasin vanemate suhtes igasuguse lootuse.

Siis helistas isa eelmisel nädalal minu assistendile ja püüdis mind kätte saada. Assistent vaatas mind, kulm kipras, ja ütles: „Ma arvan, et see on sinu isa."

Ma ei räägi kunagi oma vanematest. Miks ma peaksingi? See, et nad kasvatasid mind viisteist aastat, ei tähenda, et ma olen kohustatud neid oma eluraamatu tänuavalduste osas mainima. Olen isaga nende aastate jooksul aeg-ajalt telefoni teel vestelnud, aga minu arvates on ta emaga võrdselt süüdi, et ma vanemateta jäin. Ma olin palunud tal emale vastu seista, lasta mul maja koristada, esitada emale ultimaatum või temast lahku minna. Ma püüdsin tõesti öelda: *Vali mind, isa. Palun vali mind.*

Tal leidus üks vabandus teise järel, kuni ma lõpuks panin toru ära. Vestlus tegi mulle rohkem haiget kui kontakti puudumine.

Seetõttu mind viimane kõne üllataski. Isa hääl tundus vana ja värisev. Ta ütles, et ema saadeti pikemaks ajaks hoolekandeasutusse,

sest naaber oli eakate hoolekandeasutusele maja seisukorrast teada andnud. Isa ütles, et tal on kolm kuud aega maja koristamiseks, vastasel juhul tunnistatakse see elamiskõlbmatuks. Ta palus mind appi. Ta palus ka, et ma korra ema vaatama läheksin.

Mingil põhjusel ma ei teadnud, kuidas öelda ei, kui isa oli lõpuks teinud kõne, mida olin aastakümneid oodanud. Ja seetõttu olengi nüüd Lake Genevas.

Sõidan mäluhäiretega patsientide hooldekodu suurde asfaldiga kaetud parklasse. Pärast hiljutist lumetormi on parkla puhtaks lükatud ja soolatatud. Wisconsinis võib ilm veebruari lõpus olla karm, eriti kui maja asub suure veekogu ääres nagu minu lapsepõlvekodu. Kui suved on minu mälestustesse jäänud mängulise uduna, milles kangastuvad jäätis sõrmedel ja liiv varvaste vahel, siis talved tuli veeta kraami täis toas, mille seinad justkui surusid igal külmal päeval mind enda vahele.

Autost väljudes värisen, tõmban mantli vooderdatud kapuutsi pähe. Lähenen valge välisvoodri ja roheliste katusesindlitega viktoriaanliku hoone sissekäigule. Kaldtee viib treitud piiretega sissepääsuplatvormile, millel on moodsad klaasist liuguksed.

Shore Pathi mäluhäiretega patsientide hooldekodu uksed avanevad. Edasi astun suurele libisemiskindlale matile, millel on mäluhäiretega patsientide hooldekodu nimi. Sees näen kõigepealt kahekümnendates eluaastates rohelises polosärgis administraatorit, kes istub puidust laua taga. Ümberringi on mugavad tugitooli- ja diivanikomplektid.

„Tere! Tere tulemast Shore Pathi. Keda te täna külastada soovite?“ küsib neiu pärani silmadega, kui kapuutsi peast lükkan. „Ohhoo!“

„Tere! Ma tulin Betty Laramie juurde,“ vastan, nagu poleks tähele pannudki, et neiu tundis mu ära pere- ja kodukanali saate „Second Chance Renovation“ järgi.

Lennujaamas peatati mind kaks korda, et minuga koos pilti teha, ja ühel korral küsiti lennukis autogrammi. Kui olen üksi, siis on kergem end varjata. Kui olen koos oma pikka kasvu abikaasa ja kaassaatejuhi Ianiga, kellel on suured pruunid silmad, tugev lõug, laiad õlad ja laitmatult aetud habe, siis on meil väga raske märka-

matuks jääda. Kui tal on veel seljas flanellsärk, siis unustage niisugune mõtegi ära.

„Ohhoo. Charlie McFadden. Tere.“ Neiu lehvitab. Tema põsed tõmbuvad roosaks, kui ta klõpsab hiirt ja vaatab arvutiekraani. Siis tõstab ta pilgu ja köhatab. „Oot-oot, Betty Laramie? Jah, siin on märge. Ma helistan õdedele.“

„Väga hea. Aitäh.“

Administraator valib numbri ja ootab. Ta köhatab kutsungi ajal närviliselt.

„Ma pean ütlema, et olen teie suur austaja. Oleme emaga koos vaadanud kõiki „Teise võimaluse“ osi. Meil on teie raamat…“

„Tänan. Väga armas,“ ütlen sõbralikult ja katkestan tema jutu. Õnneks võetakse liini teises otsas telefon vastu ja mul õnnestub pääseda arutelust oma raamatu üle. Meie raamatu. Tegemist on minu ja Iani raamatuga „Meie teine võimalus“. See avaldati kohe pärast meie pulmade televisioonis näitamist ja püsis kuus nädalat New York Timesi mitteilukirjanduslike menuraamatute nimekirjas. Raamatus oli juttu meie armastuseloost, sellest, millised õppetunnid me võtsime kaasa purunenud esimesest abielust ja kuidas jõudsime kodude renoveerimise ärini. Kahju ainult, et raamat osutus ilukirjanduslikumaks, kui ma alguses arvasin.

On möödunud nädal sellest, kui ma abikaasaga viimati päriselt rääkisin. Vahetasime vaid mõned sõnumid ja pidasime maha ühe ebamugava konverentsikõne oma tootmisrühmaga, et arutada kodude renoveerimise saatesarja uut hooaega.

Kui ma leidsin abikaasa sotsiaalmeedia kontolt ühe naisaustaja sõnumid, ei ehmatanud see mind esialgu. Me oleme avalikkuse pilgu all. Meie menukas saade on eetris olnud juba kaheksa aastat ja kestab siiani. Oleme esinenud hommikuprogrammides ja ka mõnes hilisõhtuses saates. Meil on Targeti jaeketis müügil kodusisustuskollektsioon, menukad sisustus- ja elustiiliraamatud ja ülipopulaarne mälestusteraamat, mis teenis juba aastate eest tagasi meie mitmesajatuhandelise autoritasu ettemaksu.

Saan nädalas sadu sõnumeid ja suuremat osa neist ma ei avagi. Ent privaatsõnumid Iani Instagrami kontol ei olnud avamata. Need

polnud ka varjatud. Profiilipildil oli kaunis blond naine napis pluusis. Ta tundus minust vähemalt kümme aastat noorem ja tema naeratus tuleb mulle siiani meelde, kui ma valvsuse kaotan. Sõnumid olid flirtivad, kohatud, südantlõhestavad.

Ja kuigi ma tundsin end mehe privaatsõnumites tuhnides armukadeda teismelisena, on mul hea meel, et selle uurimistöö ette võtsin. Ma polnud kunagi varem Iani suhtes umbusaldav olnud. Ta on mu äripartner ja kaassaatejuht ja veel nädal tagasi oli ta minu parim sõber. Ta vannub, et see oli rumal viga ja füüsilist kontakti pole olnud ja et selline sõnumivahetus toimus esimest ja ainsat korda. Ma ei suuda tema vabandustele nii kaua mõelda, et otsustada, kas need vastavad tõele või mitte.

Ta helistab mulle vähemalt viis korda päevas ja sõnumeid saadab veelgi rohkem. Kui ma otsustasin oma vanemaid külastada, lõpetasin omapoolse vaikimise ja saatsin talle sõnumi. Küsisin, kas ta võiks minu asemel laste sõidutamise ringi teha ja hoida mu kasupoegi, kümneaastaseid kaksikuid Macki ja Bradleyt koos nende vanema õe, üheksateistaastase Oliviaga, minu tütrega esimesest abielust. Ta nõustus ja ma lahkusin järgmisel päeval.

Ma ei suuda veel rääkida. Ma ei ole valmis mõtlema, kas ma tahan detektiivi mängida ja välja uurida, kas olen abielus võõraga, või tahan minema kõndida enne, kui ta mulle taas haiget teha jõuab. See on veel üks põhjus olla siin Lake Genevas, oodata jutuajamist oma emaga pärast seda, kui olin tõotanud, et ei räägi temaga enam kunagi.

Administraator paneb toru hargile ja naeratab laialt.

„Õde Mitchell tuleb mõne hetke pärast. Kui soovite, võite siin oodata."

Ta osutab toolireale suure gaasikamina ees. Tänan teda ja otsin mugava koha ootamiseks. Kogu ruum lõhnab lõkketule ja kaneeli järele, lisaks on nõrk pleegitaja lõhna varjund. Hooldekodu kohta on siin hubane ja kodune, mis on minu arvates hädavajalik viiekümne kahe elaniku jaoks, kellel on sellised kognitiivsed kahjustused, nagu dementsus või Alzheimeri tõbi.

Isa ütles, et see on parim hooldekodu piirkonnas. Maja näeb välja nagu üks vanadest mõisahoonetest järve ääres. See on kenasti

remonditud ja kohandatud toimivaks hoolekandeasutuseks. Ometigi on selge, et tegemist on uue ehitisega. Näiteks on vestibüüli uhke võlvlagi omandanud moodsa välimuse. Kummalgi pool valvelauda asuvatest koridoridest pääseb kiipkaardiga avatava sissepääsuni, kus on madalad, umbes kahe ja poole meetri kõrgusel asuvad laed, mis oleksid üheksateistkümnenda sajandi aristokraatliku suguvõsa jaoks vanamoodsad olnud. Põrandad näivad olevat vanutatud tammepuust, aga tarvitseb vaid paar kõvemat sammu astuda, kui on juba selge, et tegelikult on tegemist põrandaplaatidega.